

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **W.**, nar. X., štátny príslušník Nigérijskej federatívnej republiky, t. č. miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M., zastúpený *Mgr. D., S.*, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície PZ Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava, Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p.: UHCP-BA-OCP-AV-1-35/2010 zo dňa 07. januára 2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 44Sp/2/2011-46 zo dňa 07. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 44Sp/2/2011-46 zo dňa 07. marca 2011 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. p.: UHCP-BA-OCP-AV-1-35/2010 zo dňa 07. januára 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p.: UHCP-BA-OCP-AV-1-35/2010 zo dňa 07.01.2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) predĺžil lehotu zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však o dvanásť mesiacov, z dôvodu, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania dostatočne nespolupracuje a že mu zastupiteľský úrad nevydal cestovný doklad počas doby jeho zaistenia. Zároveň podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov určil, že účastník zostáva umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M. (ďalej len „ÚPZC M.“).

Krajský súd dospel k záveru, že odporca správne aplikoval ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, rozhodnutím o predĺžení lehoty zaistenia nedošlo u navrhovateľa k pozbaveniu osobnej slobody podľa článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odporca teda rozhodol vecne správne.

Vo svojom odôvodnení krajský súd ďalej uviedol, že z administratívneho spisu zistil, že navrhovateľ nespolupracuje s orgánmi cudzineckej polície a že do konca zaistenia nebol navrhovateľovi vystavený náhradný doklad. Vydaniu cestovných dokladov nedošlo z dôvodu, že navrhovateľ odmietol vyplniť osobný dotazník, ktorým podmieňuje príslušné veľvyslanectvo vystavenie náhradných cestovných dokladov. K námietke navrhovateľa, že odporca v nedostatočnej miere zabezpečoval pre navrhovateľa náhradné cestovné doklady uviedol, že táto námietka je nedôvodná, nakoľko je jednoznačne preukázané, že práve navrhovateľova nespolupráca bránila procesu jeho odsunu z územia SR.

Krajský súd ďalej uviedol, že odporca na pojednávaní predložil úradný záznam MV SR, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Útvar policajného zaistenia pre cudzincov zo dňa 18.02.2010, podľa ktorého je zrejmé, že zástupcovia Veľvyslanectva Nigérijskej federatívnej republiky, t. j. domovského štátu navrhovateľa boli dňa 18.02.2011 na konzulárnej návšteve v ÚPZ M., pričom vykonávali osobné pohovory s jednotlivými cudzincami aj s navrhovateľom. Podľa ich vyjadrenia bola identita navrhovateľa potvrdená, a teda je možné vystaviť náhradný doklad. Podľa vyjadrenia odporcu tento náhradný doklad bude vystavený v priebehu jedného mesiaca.

Námietku navrhovateľa, že odpadol dôvod zaistenia, keďže navrhovateľ spolupracuje s orgánmi cudzineckej polície v súčasnej dobe je podľa krajského súdu irelevantná, pretože navrhovateľ začal spolupracovať až po rozhodnutí o predĺžení zaistenia. Pokiaľ by zo strany

navrhovateľa došlo k spolupráci skôr, a to ešte v priebehu samotného zaistenia, bol by celý proces jeho odsunu podstatne kratší. Na tejto skutočnosti nemení nič ani fakt, že odporca vykonal podľa názoru navrhovateľa málo procesných úkonov smerujúcich k vybaveniu náhradných cestovných dokladov. Krajský súd uviedol, že odporca nemá žiadne možnosti nútiť cudzincov, aby vyplnili svoje osobné dotazníky a zastupiteľské úrady odmietajú bez týchto dokladov vydať cudzincovi náhradné cestovné doklady potrebné pre jeho odsun.

Podľa krajského súdu predĺženie zaistenia v danom prípade je dôvodné aj z toho dôvodu, že navrhovateľ nemal na území SR bydlisko, kde by sa pravidelne zdržiaval a jeho obmedzenie slobody slúži k tomu, aby navrhovateľ nemohol brániť procesu svojho odsunu z územia SR tým, že by sa skrýval pred štátnymi orgánmi SR.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom svojej zástupkyne včas odvolanie. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Navrhovateľ nesúhlasil s konštatovaním súdu, že pokiaľ by zo strany navrhovateľa došlo k spolupráci skôr, a to ešte v priebehu samotného zaistenia, bol by celý proces jeho odsunu kratší.

S odkazom na citáciu ustanovení § 69 a § 63 písm. c/ a písm. e/ zákona o pobyte cudzincov vyjadril presvedčenie, že jedine policajný útvar má povinnosť vykonávať bezodkladne opatrenia a úkony na výkon vyhostenia alebo zistenie totožnosti cudzinca.

Podľa navrhovateľa pôvodná šesťmesačná lehota zaistenia bola lehotou dostatočnou k tomu, aby odporca vykonal všetky potrebné úkony k zabezpečeniu jeho vycestovania. Samotný odporca nepristupoval k jeho vyhosteniu s primeranou snahou a nevynaložil riadne úsilie k tomu, aby k jeho vyhosteniu skutočne došlo. Navyše v odôvodnení rozhodnutia odporca neuviedol, aké konkrétne úkony smerujúce k vyhosteniu navrhovateľa odporca vykonal. Nie je ani zrejmé, v čom spočívala nespôlupráca navrhovateľa s odporcom ani dôvody, z ktorých nebol cestovný doklad navrhovateľa vydaný počas uplynulých mesiacov.

Podľa navrhovateľa, odporca sa vo svojom rozhodnutí vôbec nespravoval právnym názorom súdu, ktorý zrušil predchádzajúce rozhodnutie odporcu.

Navrhovateľ poukázal na to, že za celú dobu zaistenia navrhovateľa, do vydania rozhodnutia dňa 07.01.2011-počas 11 mesiacov, odporca vykonal iba tri úkony

na zabezpečenie náhradného cestovného pasu pre navrhovateľa, a to neúspešne, bez odpovede dožiadaných orgánov a teda nie z dôvodu navrhovateľovej nespolupráce.

Odporca navrhovateľa opätovne požiadal o vyplnenie dotazníka až po zrušení pôvodného rozhodnutia Krajským súdom v Trnave, a to 07.01.2011, navrhovateľ dotazník vyplnil vo svojom rodnom jazyku a uviedol, že chce spolupracovať so slovenskými štátnymi orgánmi. Aj napriek tomu, že navrhovateľ dňa 07.01.2011 dotazník vyplnil, odporca v ten istý deň vydal rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia.

Navrhovateľ uviedol, že sa nestotožňuje ani s názorom súdu, že predĺženie v danom prípade je dôvodné aj z toho dôvodu, že navrhovateľ nemal na území SR bydlisko, kde by sa pravidelne zdržiaval a jeho obmedzenie slobody slúži k tomu, aby navrhovateľ nemohol brániť procesu svojho odsunu z územia SR tým, že by sa skrýval pred štátnymi orgánmi SR.

V tejto súvislosti uviedol, že na územie SR vstúpil legálne s platnými vízami. Počas svojho legálneho pobytu na území SR sa zdržiaval v mieste bydliska svojho brata Columbusa Igboanusi, na ktorého pozvanie aj na Slovensko pricestoval. Z tohto dôvodu má možnosť po prepustení zo zaistenia zdržiavať sa u svojho brata.

Poukázal tiež na to, že je žiadateľom o azyl na území SR, a preto považuje svoje zaistenie za neúčelné a nedôvodné. Ako žiadateľ má právo byť umiestnený v pobytovom tábore alebo po splnení zákonných podmienok sa mu umožní pobyt mimo pobytového tábora. Z dôvodu, že je žiadateľom o azyl, vyhostenie ani nie je možné.

Navrhovateľ poukázal na to, že aplikácia ustanovenia § 62 zákona o pobyte cudzincov by mala byť v súlade s princípom proporcionality a pri rozhodovaní o predĺžení lehôt zaistenia by mal správny orgán dbať na to, aby lehota zaistenia bola minimálna, a aby nedochádzalo k predlžovaniu lehoty v tých prípadoch, kde neexistuje perspektíva vyhostenia alebo kde sa k procesu vyhostenia nepristupuje s riadnym úsilím zo strany štátnych orgánov.

Navrhovateľ napokon poukázal na ustálenú judikatúru ESĽP, podľa ktorej aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť súčasne aj efektívne a účelné. Z dôvodu, že v prípade navrhovateľa jeho zaistenie a úkony na výkon vyhostenia sú neefektívne, nemožno jeho ďalšie zaistenie považovať za účelné a zákonné.

Navrhovateľ sa nestotožnil ani s argumentáciou krajského súdu, že rozhodnutie o predĺžení zaistenia je dostatočne odôvodnené, keď v jeho záveroch je konštatované, že navrhovateľa v súčasnej dobe nemá platné cestovné doklady, ktoré neboli zaslané zastupiteľským úradom jeho domovskej krajiny.

Navrhovateľ krajskému súdu vyčítal, že sa nezaoberal ani s námietkou navrhovateľa, že odporca sa nezmenil a teda ani nevysporiadal s predloženými lekárskymi správami - psychiatrickými správami od psychiatra MUDr. H., ktoré potvrdzujú diagnózu F 32.0.

Vyjadril presvedčenie, že predĺženie doby zaistenia je vzhľadom na uvedené v rozpore so zákonom, nedôvodné a neopodstatnené.

Odporca sa k odvolaniu vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že navrhovateľovi bol právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu zakázaný pobyt na území SR do 21.02.2015, navrhovateľ nemá žiadny doklad totožnosti a taktiež nedisponuje finančnými prostriedkami na zabezpečenie svojich základných potrieb na území SR a na jeho vycestovanie z územia SR. Navrhovateľ počas celej doby zaistenia opakovane odmietal vyplniť dotazník potrebný k prevereniu jeho totožnosti a táto skutočnosť bola v príčinnej súvislosti s tým, že zastupiteľský úrad v lehote zaistenia nezabezpečil pre navrhovateľa náhradný cestovný doklad, ktorý je nevyhnutným predpokladom na to, aby bolo možné uskutočniť uložený trest administratívneho vyhostenia. Dňa 18.02.2011 vykonali pracovníci Veľvyslanectva Nigérijskej federatívnej republiky so sídlom vo Viedni konzulárnu návštevu a uviedli, že príslušné authority v Nigérii potvrdili identitu navrhovateľa, a je teda možné navrhovateľovi vydať náhradný cestovný doklad potrebný na jeho vycestovanie z územia SR do domovského štátu.

Odporca uviedol, že pri svojom rozhodovaní sa opieral o dôkazy, preskúmal efektivitu a účelnosť zaistenia a zistil, že zaistenie spĺňa svoj účel. Nevyhnutnosť zaistiť navrhovateľa bola podľa odporcu splnená, nakoľko navrhovateľ vedome a sústavne porušoval zákony SR, či už jeho ignoráciou spomenutých rozhodnutí ako aj zákonov SR (nevlastní cestovný doklad a zdržiava sa na území SR neoprávnené).

Zástupkyňa navrhovateľa písomným podaním zo dňa 26.05.2011, doručeným Najvyššiemu súdu SR dňa 30.05.2011 odvolaciemu súdu oznámila, že počas pojednávania na Krajskom súde v Trnave dňa 07.03.2011 sa odporca vyjadril, že identita navrhovateľa bola potvrdená a teda je možné vystaviť náhradný cestovný doklad, pričom náhradný doklad mal byť vystavený do jedného mesiaca.

Zástupkyňa navrhovateľa poukázala na to, že od predmetného pojednávania ubehli už viac ako dva mesiace a náhradný doklad navrhovateľovi doposiaľ nebol vystavený. Vzhľadom na uvedené vyjadrila presvedčenie, že zaistenie navrhovateľa je neúčelné a neefektívne a z týchto dôvodov nezákonné, keďže odporca k vyhosteniu navrhovateľa nepristupuje s dostatočnou snahou a nevykladá úsilie na to, aby k vydaniu náhradného dokladu a samotnému vyhosteniu došlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14. júna 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu vyplýva, že dňa 21.02.2010 bolo pod č. p.: MV-UHCP-RHCP-BA-OCP-AV-33-5/2010-JAN vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu piatich rokov, t. j. do 21.02.2015. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.03.2010.

Dňa 21.02.2010 vydal odporca rozhodnutie č. p.: MV-UHCP- RHCP-BA-OCP-AV-33-6/2010-JAN, ktorým rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa §62 ods. 1 písm. a/ s poukazom na § 59 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov a umiestnil do v ÚPZ pre cudzincov v M.. Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.03.2010.

Dňa 10.08.2010 odporca rozhodnutím č. p.: UHCP-BA-OCP-AV-33-023/2010-ARP rozhodol podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac o 12 mesiacov a rozhodol o jeho ponechaní v zariadení ÚPZ pre cudzincov v M.. Dôvodom predĺženia lehoty zaistenia bolo, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia navrhovateľa možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že navrhovateľ dostatočne nespolupracuje a z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad doposiaľ nevydal náhradný cestovný doklad v lehote jeho zaistenia.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ opravný prostriedok, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave pod č. k. 44Sp7/2010-48 zo dňa 07.12.2010 tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Podľa dôvodov rozhodnutia krajského súdu, odôvodnenie rozhodnutia odporcu je veľmi stručné a odporca v ňom nedostatočne zdôvodnil prečo došlo k predĺženiu lehoty zaistenia. Krajský súd vyčítal odporcovi, že v rozhodnutí absentuje opis dôležitých skutočností, ktorými odporca zabezpečoval pre cudzinca náhradné cestovné doklady. Podľa krajského súdu totiž nepostačuje len konštatovanie, že správny orgán dňa 01.03.2010 požiadal Konzulárny odbor zahraničných vecí SR o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradných cestovných dokladov, ktorú žiadosť urgoval dňa 15.06.2010, ale povinnosťou odporcu bolo v rozhodnutí uviesť aj to, aké ďalšie kroky odporca podnikol na zabezpečenie dokladov pre cudzinca počas doby keď bol zaistený. Rozhodnutie odporcu krajský súd posúdil ako príliš formálne, samo o sebe vzbudzujúce pochybnosti o nevyhnutnosti predĺženia lehoty zaistenia. Odporcovi napokon vyčítal, že v odôvodnení rozhodnutia nedostatočne prezentoval ako cudzinec nespolupracoval s orgánmi polície.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že odporca dňa 07.01.2011 vydal rozhodnutie č. p.: BA-OCP-AV-1-35/2010, ktorým predĺžil lehotu zaistenia dňom 21.08.2010 podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, najviac o 12 mesiacov a ponechal ho umiestneného v ÚPZ pre cudzincov v M..

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že Oddelenie cudzineckej polície ÚPZ pre cudzincov v M. dňa 01.03.2010 požiadalo Konzulárny odbor MZV SR o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa, na základe kópie cestovného pasu a fotografie navrhovateľa, nakoľko navrhovateľ odmietol vyplniť dotazník v rodnom jazyku. Oddelenie cudzineckej polície v lehote zaistenia neobdržalo žiadnu odpoveď Zastupiteľského úradu Nigérijskej republiky ani Konzulárneho odboru MZV SR. Dňa 20.01.2010 opakovane požiadalo oddelenie cudzineckej polície o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa na základe kópie cestovného pasu a fotografie, nakoľko navrhovateľ odmietol vyplniť dotazník v rodnom jazyku. Ani po druhej žiadosti neobdržalo oddelenie cudzineckej polície žiadnu odpoveď.

Dňa 15.06.2010 opätovne požiadalo oddelenie cudzineckej polície veľvyslanectvo Nigérijskej republiky prostredníctvom Konzulárneho odboru MZV SR o urgenciu vystavenia náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa, avšak v lehote zaistenia neobdržalo žiadnu odpoveď.

Dňa 07.01.2011 bol navrhovateľ pracovníkmi ÚPZ pre cudzincov v M. znovu požiadaný o vyplnenie dotazníka v rodnom jazyku, tento dotazník navrhovateľ vyplnil a následne s ním bola spísaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania vedená pod č. UHCP-BA-OCP-AV-1-34/2011, kde navrhovateľ uviedol, že si je vedomý toho, že sa na území SR zdržiava neoprávnene a že chce spolupracovať so slovenskými štátnymi orgánmi, resp. mimovládnyimi organizáciami a požiadať ich o to, aby mu pomohli vybaviť cestovný pas, nakoľko chce čo najskôr zo Slovenska odísť a nechce tu ostať žiť.

V dôvodoch rozhodnutia odporca uviedol, že nakoľko možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia navrhovateľa sa tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania v minulosti dostatočne nespolupracoval so správnym orgánom, keď pri vyhlásení rozhodnutí o administratívnom vyhostení ako aj zaistení tieto prevziať a podpísať odmietol. Navrhovateľ sa zdržiaval na území SR bez cestovného dokladu, bez platného víza SR a bez povolenia na pobyt.

Odporca ďalej uviedol, že z dôvodu stáleho odmietania spolupráce účastníka konania pri zabezpečovaní jeho náhradného cestovného dokladu mu zastupiteľský úrad doposiaľ nevydal náhradný cestovný doklad v lehote jeho zaistenia, čím boli naplnené dôvody pre predĺženie lehoty zaistenia podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č. p.: UHCP-BA-OCP-AV-1-35/2010 zo dňa 07.01.2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) predĺžil lehotu zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však o dvanásť mesiacov z dôvodu, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania dostatočne nespolupracuje a že mu zastupiteľský úrad nevydal cestovný doklad počas doby jeho zaistenia. Zároveň podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov určil, že účastník zostáva umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M. (ďalej len „ÚPZC M.“).

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom

prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespolupracuje.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia tým, že nakoľko možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia navrhovateľa sa tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania v minulosti dostatočne nespolupracoval so správnym orgánom, keď pri vyhlásení rozhodnutí o administratívnom vyhostení ako aj zaistení tieto prevziať a podpísať odmietol. Navrhovateľ sa zdržiaval na území SR bez cestovného dokladu, bez platného víza SR a bez povolenia na pobyt.

Odporca ďalej uviedol, že z dôvodu stáleho odmietania spolupráce účastníka konania pri zabezpečovaní jeho náhradného cestovného dokladu mu zastupiteľský úrad doposiaľ nevydal náhradný cestovný doklad v lehote jeho zaistenia, čím boli naplnené dôvody pre predĺženie lehoty zaistenia podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Na základe týchto skutočností správny orgán dospel k záveru, že sú splnené podmienky § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku, ktorým potvrdil napadnuté rozhodnutie odporcu uviedol, že navrhovateľ v priebehu celého zaistenia odmietal spoluprácu s orgánmi cudzineckej polície tým spôsobom, že odmietal vyplniť osobný dotazník a táto skutočnosť bola v príčinnej súvislosti s tým, že zastupiteľský úrad v lehote zaistenia nezabezpečil pre navrhovateľa náhradný cestovný doklad.

Podľa odvolacieho súdu však nebolo možné rozhodnutie o predĺžení doby zaistenia odôvodňovať skutočnosťami (žiadosti Oddelenia cudzineckej polície ÚPZ pre cudzincov v M. zo dňa 01.03.2010 a dňa 20.01.2010, ktorými požiadalo Konzulárny odbor MZV SR o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa, na základe kópie cestovného pasu a fotografie navrhovateľa z dôvodu, že navrhovateľ odmietol vyplniť dotazník v rodnom jazyku, žiadosť zo dňa 15.06.2010, ktorou opätovne požiadalo oddelenie cudzineckej polície veľvyslanectvo Nigérijskej republiky prostredníctvom Konzulárneho odboru MZV SR o urgenciu vystavenia náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa), pretože tieto skutočnosti boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia a nastali pred vydaním predchádzajúceho rozsudku krajského súdu (zo dňa 07.12.2010, č. k. 44Sp/7/2010-48), ktorým bolo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia zrušené.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Pre súd teda bolo rozhodujúce, posúdenie skutočností, ktoré nastali po vydaní predchádzajúceho rozsudku, a to bola skutočnosť, že navrhovateľ s orgánmi polície spolupracoval a dňa 07.01.2011 vyplnil osobný dotazník, ktorý je nevyhnutným predpokladom pre vydanie náhradného cestovného dokladu.

Na rozdiel od názoru krajského súdu, ktorý vyhodnotil námietku navrhovateľa, že odpadol dôvod zaistenia, (*keďže navrhovateľ spolupracuje s orgánmi polície v súčasnej dobe*) ako irelevantnú, keďže navrhovateľ podľa krajského súdu začal spolupracovať až po rozhodnutí o predĺžení zaistenia, odvolací súd dospel k záveru, že námietky navrhovateľa uplatnené v opravnom prostriedku boli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Samotný odporca v rozhodnutí č. p.: UHCP-BA-OCP-AV-1-35/2010 zo dňa 07.01.2011 uvádza, že navrhovateľ dňa 07.01.2011 bol pracovníkmi ÚPZ pre cudzincov v M. znovu požiadaný o vyplnenie dotazníka v rodnom jazyku, **tento dotazník navrhovateľ vyplnil** a následne s ním bola spísaná zápisnica pod č. UHCP-BA-OCP-AV-1-34/2011, kde navrhovateľ uviedol, že chce spolupracovať so slovenskými štátnymi orgánmi.

Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie odporcu o tom, že k vydaniu náhradného cestovného dokladu pre navrhovateľa nedošlo v dôsledku jeho nespôlupráce so správnym orgánom je v rozpore s obsahom spisu, z ktorého vyplýva že navrhovateľ s orgánmi polície spolupracoval.

Podľa názoru najvyššieho súdu tak zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisu a krajský súd mal na námietku navrhovateľa, ktorý poukazoval na to, že aplikácia ustanovenia § 62 zákona o pobyte cudzincov má byť v súlade s princípom proporcionality, *(pri rozhodovaní o predĺžení doby zaistenia by mal správny orgán dbať na to, aby lehota zaistenia bola minimálna a aby nedochádzalo k predĺžovaniu lehoty v prípadoch, kde neexistuje perspektíva vyhostenia alebo kde k procesu vyhostenia nepristupuje s riadnym úsilím zo strany štátnych orgánov)* prihliadnuť.

Konanie a rozhodovanie súdu o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu odporcu o predĺžení doby zaistenia je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou prvostupňového súdu dopĺňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia odporcu a nie je jeho úlohou ani vykonávať dokazovanie na skutočnosti, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vec mu vracia na nové konanie (§ 250l ods. 2 v súvislosti s § 250j ods. 2 písm. b/ OSP).

Rozhodnutie o predĺžení doby zaistenia je rozhodnutím, ktorým sa významnou mierou zasahuje do práv cudzinca, musí byť preto založené na takých podkladoch, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci. Za tým účelom je správny orgán rozhodujúci vo veci, povinný obstarat' potrebné podklady na rozhodnutie a vykonať náležité dokazovanie, pričom v odôvodnení rozhodnutia je povinný uviesť všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu. **Správny orgán musí v odôvodnení opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, ktoré nesmú byť v rozpore s obsahom spisu, uviesť dôkazy z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom.**

Na základe vyhodnotenia dôkazov správny orgán je povinný uviesť, ktoré skutočnosti považuje za nepochybne zistené a aký je právny význam týchto skutočností. V odôvodnení rozhodnutia je povinný uviesť aj záver o tom, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku.

S poukazom na skutočnosť, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 220 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v zmysle § 151 ods. 2 OSP úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy právneho si neuplatnil a ani ich nevyčíslil v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 14. júna 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková